

püha Siioni templi ordu vend, määrati tema selleks, kes pidi oma ordu ja iseenda eest seda võitlust võitlema, on ju tema ise see, kes kaebealuse tegevuse all kannatas. Selleks kõigeaks andis kõrgealine isa ja vägev isand markii Lucas von Beaumanoir luba ja määras kolmanda päeva võitluspäevaks, kuna võitlus ise peab sündima püha George turniirplatsil Templestowe pretseptooriumi läheduses. Ja suurmeister nõuab surma ähvardusel, et kaebealune kui isik, keda süüdistatakse nõidumises või võrgutamises, seal oma võitleja poolt oleks esindatud; sama ilmugu ka kaitsja, kuna aga vastasel korral temaga kui mässumeelsega ümber käiakse. Nimetatud suur-sugune isand ja kõrgealine isa käsib lõpuks, võitlus sündigu tema enda juuresolekul, tähele pannes kõike sünnilikku ja tarvilikku. Jumal toetagu õiget asja!

„Aamen!“ ütles suurmeister ning tema sõna kordas kogu koosolek. Rebekka ei lausunud midagi, kuid ta vahtis käsi kokku pannes taeva poole ja jäi paariks minutiks nõnda, ilma et oma seisakut oleks muutnud. Siis tuletas ta suurmeistrile tagasihoidlikult meelde, et temale võimalus antaks oma sõpradega läbikäimise astuda, sest ta tahab oma seisukorda neile teada anda, et nad temale katsuksid, kui võimalik, võitlejat leida.

„See on õige ja seadusepärane,“ ütles suurmeister. „Vali omale käskjalg ja tema peab vabalt sinu juurde vangikambri pääsema.“

„On siin keegi,“ ütles Rebekka, „kes armastusest õige asja vastu või suure tasu eest valmis oleks õnnetu käskjalaks hakkama?“

Kõik jäi vaikseks, sest polnud ainustki hinge, kes oleks sõandanud suurmeistri juuresolekul laimatud vangis vähematki huvi avaldada, et teda mitte ei kahtlustataks juudiusu poole kaldumises. Isegi suure tasu lootus ei suutnud seda kartust võita, rääkimata kaastundmusest.

Rebekka seisis mõne minuti kirjeldamata hirmus ja hüüdis siis: „On see tõesti nõnda? Jään ma Inglismaal ka viimastest pääste-abinõust ilma ja ainult sellepärast, et kedagi

ei leidu, kes avaldaks mulle sedagi vastutulelikkust, mida ei keelata isegi kõige halvemaile kurjategijaile?“

Snelli poeg Higg vastas viimaks: „Mina olen vigane mees, aga et ma end üldse pisut võin liigutada, selle eest võlgnen sinule tänu. Mina võtan sinu asja ajamise oma peale,“ lisas ta juurde, „ja teen seda nii hästi kui minusugune vigane seda suudab ja ma oleksin õnnelik, kui mu liikmed võiksid seda heaks teha, mida keel halvasti tegi. Ah! kui ma sinu halastust kiitsin, mõtlesin ma vähe selle peale, et ma su seega hädaohtu saadan!“

„Jumal juhib kõik asjad,“ ütles Rebekka. „Ta võib Juuda vangistuse ka kõige nõrgema abinõuga lõpetada. Tema käsu täitmiseks kõlbab roomaja tigu sama hästi kui lendaja kotkas. Otsi Yorki Isaak üles. Siin on sul, millega võid omale hobuse osta. Anna see täht Isaakile. Ma ei tea, on see taeva vaim, mis mulle ütleb, aga ma tean kindlasti, et ma siin ei sure ja et minu heaks võitleja leidub. Ela hästi! Elu ja surm oleneb sinu kiirusest.“

Talupoeg võttis kirjatähe, milles leidsid ainult mõned heebreakeelsed sõnad. Nii mõnigi andis talle nõu niisugust kahtlast dokumenti mitte puutuda, kuid Higg jäi oma heategija teenistuses kindlaks. Rebekka oli tema keha päästnud ja ta oli kindel, et ta tema hinge seega ei tahtnud hukatusse saata.

„Mina muretsen oma naabri Buthani hea hobuse, et nii ruttu kui aga mees ja ratsu suudavad Yorki kihutada.“

Õnneks polnud tal vaja nii kaugele minna, sest veerand penikoormat lossi väravaist eemal kohtas ta kaht ratsanikku, kelles ta nende riiete ja kollaste mütside tõttu juudid tundis. Lähemale jõudes nägi ta, et üks neist oli tema endine leiva-isa Yorki Isaak. Teine oli rabi Ben Samuel. Nemad mõlemad olid pretseptooriumile võimalikult lähedale tulnud, sest nad olid kuulnud, et suurmeister kutsunud orduvendade koosoleku kokku kohtumõistmiseks ühe naisnõia üle.

„Vend Ben Samuel,“ ütles Isaak, „minu hing on rahutu ja ma ei tea miks. Nõiduse ettekääned on juba sagedasti tarvitatud, et meie rahvale igasugust kurja teha.“